

Tachtig op de teller

Nummer 2

Nuchtere verhalen van de rechterrijstrook.

In deze editie:

DE GROTE BOODSCHAP, MAAR DAN GROEN:

Alles over composttoiletten onderweg

MILLIMETERWERK IN MOSTAR

Over smalle hekken en grote gebaren in Bosnië

GESPOT OP SOCIAL MEDIA

LOSLATEN IN DE DERDE VERSNELLING

Hoe een oude camper je leert leven in het nu

En nog veel meer.

Welkom bij Tachtig op de Teller #2!

Wat ontzettend leuk dat je er weer bij bent. Na de overweldigende reacties op onze eerste nieuwsbrief, konden we niet wachten om deze tweede editie met jullie te delen. De motor van onze passie draait op volle toeren en we hebben de afgelopen tijd weer genoeg kilometers , én verhalen verzameld.

In deze bomvolle editie nemen we je mee onder de motorkap en ver daarbuiten. We duiken in een stukje zingeving (want reizen is meer dan alleen van A naar B rijden), praten je uitgebreid bij over onze lopende projecten en nemen je mee in een verslag van onze laatste reisavonturen. Natuurlijk vergeten we ook de praktische kant niet: we delen onze meest recente kampeerervaringen en favoriete uitstapjes, zodat je zelf ook weer wat inspiratie kunt opdoen.

Of je nu leest met een bak koffie in de hand of vanuit de luie stoel in de camper: we hopen dat deze nieuwsbrief je weer even meevoert naar de vrijheid van de weg.

Heel veel leesplezier!

Compost-biecht: Waarom we de chloorpot toch nog niet hebben weggegooid...

Insta-Inspiratie: De bussen en accounts die je deze maand móét volgen.

Zingeving: Waarom we eigenlijk die tachtig op de teller houden.

En nog veel meer... Pak je koffie erbij en duik erin!

De naakte waarheid over het composttoilet: 7 maanden intensief testen

Wie droomt van een camperleven zonder de beruchte blauwe vloeistof en de eeuwige zoektocht naar een loosstation, komt al snel uit bij het composttoilet. Maar hoe bevalt zo'n systeem na maanden van intensief, dagelijks gebruik? De theorie is simpel, de praktijk blijkt een leerproces van vallen, opstaan en... poetsen.

Na zeven maanden dagelijks gebruik is de conclusie duidelijk: een scheidingstoilet (zoals de modellen van Trobolo of andere fabrikanten) verandert je camperervaring drastisch. Het grootste voordeel blijft de autonomie; je bent wekenlang onafhankelijk. Toch zijn er een paar zaken waar de glimmende brochures vaak aan voorbijgaan.

De zoektocht naar het juiste strooisel

Het proces begint bij de absorptie. Veel gebruikers starten enthousiast met hennepvezel, maar in de praktijk blijkt dit vaak niet de beste keuze. Hennep is vrij grof, waardoor het minder goed dekt en geurtjes minder snel insluit. De overstap naar fijn **zaagsel** is voor velen een eye-opener: het absorbeert direct en houdt de 'grote boodschap' visueel en reuktechnisch onder controle.

Het zwakke punt: De urinefles

Waar de vaste opvangbak vaak probleemloos werkt, zit de grootste uitdaging in de vloeistofopvang. De plastic flessen die voor de urine-opvang worden gebruikt, zijn gevoelig voor slijtage en hardnekkige aanslag.

Urinesteen vormt zich razendsnel en laat zich niet zomaar met een zacht eco-sopje verwijderen. Hier botst de groene ambitie vaak met de realiteit: om de fles echt hygiënisch en reukloos te houden, grijp je in de praktijk toch vaker naar agressievere middelen zoals chloor. Het schoonmaken van de fles is dan ook het minst glamoureuze deel van het compost-avontuur.

Is het de moeite waard?

Ondanks de wisselende ervaringen met het onderhoud, is de tevredenheid onder gebruikers groot. De eenvoud van het legen, zonder spatten of chemische geuren weegt voor de meesten ruimschoots op tegen het extra schrobwerk aan de urinefles. Het composttoilet is geen 'install-and-forget' oplossing, maar wie bereid is zijn routine aan te passen, krijgt er een ongekennde vrijheid voor terug.

Bus van de maand:

Gezien op de socials

Gezien op de socials: @spruit_bus

Gerben en Janine (sinds 2019 een stel) bewijzen dat na regen zonneshijn komt. Na het verlies van hun eerste bus in Zweden, vonden ze hun ultieme match in Spruit: een stoere Mercedes 508 oldtimer uit '77.

Deze voormalige Duitse tapijtwagen is getransformeerd van een werkpaard naar een sfeervol groen thuis op wielen. Klussers in hart en nieren, reizigers in hartslag. Volg hun avonturen via @spruit_bus en laat je inspireren door hun veerkracht en liefde voor het camperleven!

Grenzeloze Gastvrijheid en een Verborgen Parel in Mostar

De rit naar de grens is kalm. Terwijl de zon zakt en een gouden gloed over de heuvels werpt, voelt de overgang naar Bosnië en Herzegovina als een stap terug in de tijd. De gebouwen zijn bescheiden en getekend door de jaren, de lucht voelt anders. Bosnië dient zich aan als een mysterie; een land dat je niet in één oogopslag doorgrondt, maar dat zich laag voor laag laat ontdekken.

De "Modeshow" bij de Grens

Ondanks de mysterieuze sfeer blijkt de praktijk van de grensovergang verrassend alledaags: slagbomen, hokjes en de universele blik van automobilisten die in hun hoofd hun checklist afvinken. Totdat wij aan de beurt zijn.

Een jonge douanier stapt op ons raam af. Hij ziet eruit alsof hij rechtstreeks van een modeshow voor grenssurveillance komt: strak in het pak, onberispelijk, maar met een opvallend ontspannen houding. Zijn blik glijdt over de contouren van onze bus en een glimlach breekt door.

"Oldtimer, huh?" vraagt hij in charmant gebroken Engels.

Het is het startsein voor een gesprek dat veel langer duurt dan de gemiddelde controle. Hij wil alles weten: onze herkomst, de duur van de reis en hoe het is om met kinderen in een oude bus de wereld te verkennen. Terwijl hij terloops de paspoorten inspecteert, lichten zijn ogen op bij onze verhalen. "Als alle grensovergangen zo waren, zou ik geen bezwaar hebben tegen een praatje," fluistert Magriet vanaf de rijdersstoel. Na twintig minuten zwaait hij ons door met een compliment dat ons nog lang bijblijft: "Very strong, like Bosnia. Welcome! Drive safe!"

Rauwe Schoonheid

Binnen de landsgrenzen verandert alles. De wegen zijn niet per se slechter, maar ze hebben een eigen karakter. Het landschap is een tableau van groene heuvels en dorpen die hardnekkig lijken vast te houden aan een eenvoudiger tijdperk. De architectuur vertelt het verhaal van het land: een mengeling van nieuwbouw en vervallen panden, waar de sporen van de oorlog op sommige plekken nog onmiskenbaar aanwezig zijn. Het geeft Bosnië een rauwe, eerlijke schoonheid.

Ons doel is Mostar, de stad die bijna mythisch klinkt. Beroemd om haar Stari Most, de Ottomaanse brug uit 1566 die de smaragdgroene Neretva overspant. Verwoest in 1993, herbouwd in 2004; de brug is meer dan een architectonisch meesterwerk, het is het ultieme symbool van veerkracht.

Achter een Smal Hek: Een Verborgen Stukje Magie

Een Test van Stuurmanskunsten

De zoektocht naar een camperplaats in het hart van de oude stad ontaardt in een beproeving voor mijn geduld. Zoals vaker bij historische centra zijn de bordjes afwezig en de straten angstaanjagend smal. Twee keer rijden we een gesloten hek voorbij, twijfelend of dit het wel kan zijn.

Bij de derde poging springt er plotseling een vrouw de weg op. Met gitzwart haar, een bloemenjurk die bijna pijn doet aan de ogen en een lach van oor tot oor, begroet ze ons alsof we verloren familieleden zijn. Dit is de gastvrouw van onze mysterieuze bestemming.

De entree is een millimeterwerkje. Met aan beide kanten hooguit vijf centimeter speling en Magriet die me naar binnen dirigeert als een Boeing op een vliegdekschip, wurmen we de bus door het smalle hek. Na het nodige zweetwerk en een complexe draai op het terrein, staan we eindelijk op onze plek.”

Het Geheim achter de Camper

De eigenaresse, trots als een pauw na onze geslaagde manoeuvre, leidt ons langs haar kleine hotel en de brandschone douches. Maar ze heeft nog een verrassing. Met een geheimzinnige blik wenkt ze ons naar een klein trapje, net achter onze camper.

Bovenaan het trapje wacht een klein terras met vier tafeltjes. Maar het zijn niet de stoelen die onze adem benemen; het is het panorama. Voor ons ligt heel Mostar uitgestrekt, met de Stari Most als het stralende middelpunt. De boog van de brug lijkt bijna bovennatuurlijk te zweven boven de rivier, omringd door stenen gebouwen en rode daken. Het is een levende ansichtkaart.

Terwijl de gastvrouw straalt van trots, realiseren we ons dat de moeite, de krappe straatjes en het gezweet bij het hek het dubbel en dwars waard waren. Dit is de magie van Bosnië: je moet er even voor werken, maar wat je ervoor terugkrijgt is onvergetelijk.

Recht door zee: Adverteren zonder poeha

Houd jij net als wij van authentieke verhalen, oude diesels en bestemmingen met een rauw randje? In ons magazine is geen plek voor gladde praatjes, maar wel voor échte producten en diensten die reizigers verder helpen. Heb je een bedrijf dat past bij onze avontuurlijke community? Of je nu specialist bent in klassieke campers, outdoor-gear verkoopt of die ene verborgen overnachtingsplek runt: wij bieden een podium zonder nonsense.

Interesse in een eerlijke plek in ons volgende nummer? Stuur een kort berichtje naar info@catootjedecamper.nl

Onthaasten op z'n ouderwets: De bus als zen-meester

Soms moet je de snelheid loslaten om de weg echt te kunnen zien. In onze trouwe oldtimer ruilden we de strakke snelwegen in voor de rauwe charme van de Balkan. Van een onverwacht gezellige grensovergang tot zweetdruppels boven een smal hek in Mostar: onze reis door Bosnië werd een lesje in geduld, stuurmanskunst en de schoonheid van het onverwachte. Stap in, zet je verstand op nul en reis met ons mee.

Laten we eerlijk zijn: reizen in een oldtimer is de ultieme vorm van mindfulness, of je dat nu wilt of niet. Terwijl de rest van de wereld over de snelweg raast met de cruise control op 130, zitten wij in een andere dimensie. Je kunt in een bus als de onze namelijk niet 'even snel' ergens heen. De motor bepaalt de hartslag van de dag, en als de Bosnische heuvels steiler worden, dan schakel je een tandje terug en geniet je gewoon wat langer van het uitzicht.

Het is een soort gedwongen vrijheid. Je bent constant in gesprek met de techniek: je voelt elke trilling, je hoort elk rammeltje en je weet precies wanneer de techniek het zwaar krijgt. Dat klinkt misschien als werk, maar het doet iets met je kop. Je kunt niet bezig zijn met de mailtjes die je nog moet beantwoorden of de to-do lijstjes van thuis. Je bent alleen maar bezig met hier en nu. Past die spiegel langs dat muurtje? Hoe klinkt de motor in de derde versnelling?

Dat is de echte luxe van een klassieker. Het dwingt je om de haast uit je systeem te spoelen. In een wereld waar alles efficiënter en sneller moet, is zo'n rammelende bus ons protest op wielen. Het herinnert ons eraan dat de mooiste plekken, zoals dat terrasje in Mostar, vaak alleen bereikbaar zijn als je bereid bent om de tijd te nemen, een beetje te zweten bij het sturen en vooral: los te laten.

Vrijheid is voor ons niet de kortste weg van A naar B. Het is de weg zélf, inclusief de omwegen, de gezellige praatjes bij de grens en het besef dat je er áltijd wel komt. Als je maar blijft rollen.

"Laat de motor het tempo bepalen en je hart de richting."

De Vrees voor de Witte Koelkast: Karakter versus Comfort

Wie met een oldtimer door Europa trekt, kent het gevoel. Je tuurt door je voorruit, genietend van het golvende landschap, tot de horizon wordt vervuild door een glimmende, witte muur. Daar staan ze: de 'witte koelkasten'. Uniforme rijen fonkelnieuwe campers, vers uit de showroom, met satellietshotels die synchroon naar de hemel wijzen. Het is de klassieke confrontatie op de camperplaats: het doorleefde karakter van een oud beestje versus de steriele luxe van de moderne vloot.

De Grote Muur van Plastic

Laten we eerlijk zijn, de vooroordelen over en weer zijn vaak net zo hardnekkig als de roest op een oude Mercedes-bus. Wij, de liefhebbers van rammelende dashboards en de geur van diesel, kijken soms met een mengeling van ongeloof en een tikkeltje dedain naar de moderne camperaar. In de oldtimer-community noemen we ze gekscherend 'witte koelkasten' of 'Tupperware op wielen'. Het zijn de voertuigen die in onze ogen de ziel van het reizen hebben ingeruild voor een magnetron, een douchecabine waarin je daadwerkelijk kunt draaien en een garage die groter is dan onze hele woonkamer. Het vooroordeel is simpel: de eigenaar van de witte koelkast zoekt geen avontuur, maar een verplaatsbare woonkamer. Ze staan in keurige rijtjes, de luifel precies op dezelfde hoogte, terwijl ze naar een scherm kijken dat de wereld buiten overbodig maakt.

De Brug tussen Staal en Kunststof

Toch gebeurt er vaak iets moois als de zon ondergaat en de stoeltjes naar buiten komen. Want hoewel de voertuigen elkaars tegenpolen zijn, delen we dezelfde weg en dezelfde droom. De eigenaar van de witte koelkast komt vaak even gluren naar dat "schattige oude busje". Hij vertelt met een weemoedige blik dat hij vroeger ook zo'n T2 had, maar dat zijn rug nu vraagt om een traagschuimmatras.

No-nonsense: We rollen allemaal

Onderaan de streep zijn de vooroordelen vooral brandstof voor sterke verhalen bij het kampvuur. De angst voor de witte koelkast is vaak niets meer dan de angst voor de eenheidsworst. Maar zolang we elkaar niet de tent (of de camper) uit vechten over wie de 'echte' reiziger is, is er ruimte voor iedereen.

Of je nu reist met een rijdend museumstuk of een hypermoderne koelkast: we zoeken allemaal diezelfde horizon. En laten we eerlijk zijn: zonder die witte muren zouden onze oude bussen lang niet zo stoer overkomen, toch?

"Zou die wel starten?"

Maar laten we de spiegel ook eens omdraaien. Want wat denkt de man in zijn hagelnieuwe Hymer als wij met veel kabaal en een blauw walmpje de camperplaats op komen rollen? Voor hem zijn wij de 'ongeleide projectielen'. Hij ziet geen karakter, hij ziet een potentieel olielek op het schone asfalt. Hij vraagt zich af of wij wel een goedgekeurd chemisch toilet aan boord hebben en of dat gerammel hem morgenochtend om zes uur wakker gaat maken als wij met de nodige moeite de motor tot leven proberen te wekken.

Zijn vooroordeel? Wij zijn de romantici die vaker met onze handen in de motorolie zitten dan dat we daadwerkelijk rijden. Wij zijn de "vrijbuiters" die stiekem jaloers zijn op zijn airco tijdens een hittegolf in de Balkan.

Herfstmagie aan de Lek: Onze overnachting op Fort Everdingen

Wanneer de ochtendmist boven de Lek blijft hangen en de bladeren op de Diefdijk goudgeel kleuren, is er weinig plekken zo sfeervol als Fort Everdingen. Wij bezochten deze unieke camperplaats in het najaar, en we kunnen alvast verklappen: het is de ideale plek voor wie houdt van historie, natuur en een goed glas bier.

Een plek met een verhaal

Zodra je de ophaalbrug oversteekt, voel je de geschiedenis van de Nieuwe Hollandse Waterlinie. Het fort, gebouwd rond 1845, is een indrukwekkend torenfort dat nu een tweede leven heeft gekregen. Geen soldaten meer, maar campers en bierliefhebbers! De camperplaatsen (er zijn er ongeveer 12) zijn ruim opgezet en bieden een prachtig uitzicht over het groen en de historische bunkers.

Proeven bij de bron: Duits & Lauret

Het absolute hoogtepunt van Fort Everdingen is dat het de thuisbasis is van **Brouwerij Duits & Lauret**. Na een frisse najaarswandeling langs de Lek is er niets lekkerder dan opwarmen in het proeflokaal.

Tip: Bestel een proeverij van hun bekende speciaalbieren bij de open haard. Omdat je camper letterlijk om de hoek staat, hoef je je over de terugreis geen zorgen te maken!

Faciliteiten & Omgeving

Ondanks de historische setting zijn de voorzieningen modern:

- **Sanitair:** Gevestigd in een oude schietbunker (hoe uniek wil je het hebben?), verwarmd en zeer schoon.
- **Camper-service:** Er is een Sanizuil voor vuil water en het legen van het chemisch toilet.
- **Wandelen & Fietsen:** Je loopt vanaf het fort zo de uiterwaarden in (de Everdingerwaard). Ook het historische Culemborg ligt op steenworp afstand.

Waarom in het najaar?

Juist in het najaar is de rust op het fort tastbaar. Waar het in de zomer bruist van de daggasten, heb je in de latere maanden het terrein bijna voor jezelf. De combinatie van de stoere, betonnen architectuur en de verstilling van de natuur maakt het een magische plek voor een weekendje weg.

Locatie: Noodweg 2, Everdingen **Prijs:** Reken op ca. € 20,00 – € 25,00 per nacht (inclusief 2 personen en stroom). **Zeker doen:** Koop een paar flesjes 'Fortbier' in de winkel voor in de camper-voorraadkast!

De Onwaarschijnlijke Heilige Graal van Vanlife: Waarom er Altijd Tijd is voor een Gebakken Ei

Er zijn van die ongeschreven wetten in een vriendengroep. Tradities zonder duidelijke broncode, die ergens ooit bij iemand zijn ontstaan.. Bij ons is die wet simpel: wie de camper instapt, zorgt voor eieren en bolletjes. Altijd. Want in de hectiek van het dagelijkse bestaan is het bakken van een ei ons ultieme verzet geworden.

Het Ritueel zonder Regie

Niemand herinnert zich meer wie de eerste was die de pan op het vuur zette, maar plotseling was het er. En het bleef. Tijdens onze gezamenlijke weekenden begon de dag voortaan met een sissende pan. Niet omdat het een culinair hoogstandje moest zijn, maar omdat het klopte.

De rolverdeling bij het ontbijt is organisch, bijna meditatief. Soms is het de vroege vogel die de pannen pakt terwijl de dauw nog op het dak staat. Soms is het degene die de nacht nog in de benen heeft en de slaap uit de ogen wrijft. Vaak gebeurt het zonder woorden. Terwijl de koffie langzaam doorloopt en de geur van gebakken ei door de schuifdeur ontsnapt, hoeft de ochtend nog helemaal nergens heen.

We namen dit ritueel overal mee naartoe. Van de smalle straatjes in Frankrijk tot de ruige kustlijnen waar de wind tegen de carrosserie beukt. We leerden dat het eigenlijk nooit om dat ei ging, of om dat broodje. Het ging om de ruimte die het creëert.

In de "gewone" wereld is koffie iets wat je snel meeneemt in een kartonnen beker. In het dagelijkse leven schuift alles constant door en is er altijd een reden om geen tijd te hebben. Maar in de camper is die pan op het vuur een anker. Het dwingt je om de dag niet meteen vast te zetten met plannen, kilometers of to-do lijstjes.

"Het bakken van een ei is inmiddels net zo essentieel als de diesel in onze tank: zonder kom je nergens waar je echt wilt zijn."

De Spiegel van de Pan

Soms is dat stilstaan confronterend. Als je de tijd neemt om simpelweg een ei te bakken, komt ook alles naar boven wat je normaal gesproken wegduwt onder het rijden of het regelen. De vermoeidheid in je lijf, de ruis in je hoofd. Het is rauw, maar het lucht op.

Juist daarom bak ik tegenwoordig ook thuis wel eens dat ei op een doodgewone dinsdag. Geen ceremonie, geen groot ontbijt, maar even dat moment van 'niets hoeven'. Even voelen waar ik sta voordat de wereld weer aan me trekt.

Conclusie

Waar de traditie vandaan komt? Geen idee. Maar ze herinnert ons eraan dat de mooiste bestemmingen niet op de kaart staan, maar te vinden zijn in de tien minuten dat een ei sist in de pan.

Dus, heb jij je voorraad eieren al aangevuld voor je volgende trip? Want geloof me: er is altijd tijd voor een gebakken ei.

Van Donateur naar Droomtruck: Maak kennis met Jeroen!

Soms loopt het leven anders dan gepland. Neem nu **Jeroen**. In eerste instantie haalden we hem in huis met een nogal... tja, eenzijdig doel: hij zou dienen als donor voor onze geliefde **Catootje**. Maar er gebeurde iets waar we geen rekening mee hadden gehouden.

Zodra je een vrachtwagen een naam geeft, ben je verkocht. Dan is het geen stapel oud ijzer meer, maar een karakter op wielen.

Waarom Jeroen mag blijven

Na een grondige inspectie bleek Jeroen eigenlijk in verrassend goede staat te zijn. Hij is te vitaal, te stoer en simpelweg te leuk om zomaar uit elkaar gehaald te worden. Voor wie Jeroen nog niet heeft ontmoet: bekijk hieronder de foto en [klik door naar het filmpje](#) om hem in actie te zien!

Het Grote Plan: Expeditie Jeroen

We hebben besloten Jeroen een tweede leven te geven. Aankomende zomer staat er een flinke transformatie op de planning. Jeroen wordt omgebouwd tot een **lief, compact expeditietruckje**. Geen zwaar transport meer, maar de wijde wereld ontdekken.

De grootste uitdaging? Er moet een gloednieuwe opbouw op komen: een sterke, lichte bak van **sandwichpanelen**.

We hebben jouw hulp nodig!

Voor de realisatie van deze nieuwe 'woonunit' zijn we op zoek naar een partner. We zoeken vakmensen of bedrijven die gespecialiseerd zijn in sandwichpanelen en samen met ons Jeroen naar het volgende niveau willen tillen.

Wat wij bieden:

- **Exposure:** Jouw vakmanschap in de spotlight bij onze trouwe volgers en lezers.
- **Content:** Een uniek project om te laten zien wat er mogelijk is met jullie materialen.
- **Eeuwige dankbaarheid:** En natuurlijk een plekje op de flanken van een van de meest karakteristieke trucks van Nederland.

Ken jij iemand, ben jij iemand, of weet je een bedrijf dat de perfecte partner zou zijn voor 'Project Jeroen'?

Meld je dan bij ons! Laten we samen van deze 'donateur' de ultieme expeditietruck maken.

Van de Weg naar het Papier: Bedankt voor je Support!

Terwijl de kilometers onder onze wielen doorglijden en de horizon telkens verandert, is er één ding dat constant blijft: **jouw betrokkenheid**. We willen je dan ook hartelijk danken voor het lezen van deze nieuwsbrief. Het delen van onze passie voor het vrije leven is voor ons de brandstof om te blijven ontdekken en schrijven.

Haal de hele reis in huis: "Een reis vol ontmoetingen"

Krijg je na het lezen van deze mail direct zin om je spullen te pakken? Dat gevoel kennen we maar al te goed. Voor de momenten dat je niet zelf onderweg bent, hebben we al onze avonturen gebundeld in ons eigen boek.

"**Een reis vol ontmoetingen**" is niet zomaar een reisverslag. Het is een eerbetoon aan de vrijheid en de bijzondere mensen die we kruisten tijdens onze grote tocht door Europa. Van de ruige kusten in het noorden tot de verborgen dorpjes in het zuiden; elk hoofdstuk ademt de sfeer van de open weg.

- **Prachtige fotografie:** Om even helemaal bij weg te dromen.
- **Persoonlijke verhalen:** Over de vrijheid, maar ook de uitdagingen van het leven in een bus.
- **Hét cadeau:** Voor jezelf, of voor die ene vriend(in) die ook altijd droomt van een eigen camper.

Heb jij een bus met een verhaal?

Onze reis gaat verder, en we vinden het fantastisch om te zien hoe de community groeit. We zijn ervan overtuigd dat er onder onze lezers ook prachtige voertuigen verscholen zitten.

Heb jij zelf een mooie, unieke of slim ingerichte bus?

Of je nu een gloednieuwe zelfbouwbus hebt, een charmante oldtimer of een slimme micro-camper: wij zijn benieuwd naar jouw verhaal! We willen in onze komende nieuwsbrieven graag ruimte maken om de bussen (en de trotse eigenaren) van onze lezers in de schijnwerpers te zetten.

Interesse? Stuur ons een kort berichtje met een foto of een omschrijving van je bus. Wie weet schitter jij binnenkort in de volgende editie!

